

بسم الله الرحمن الرحيم

عزاداری به شیوه اهل بیت

«عزاداری به شیوه اهل بیت»

بسم الله الرحمن الرحيم

هزاران درود و سلام بر آن تجلیگاه حق - سلام بر محراب و مقام و کعبه ی عشاق حق - سلام بر آن مُحرم غم دیده ی سیه پوش حق - سلام بر اشک های آتشین غرقه در خون حق - سلامی چو آفتاب بر سر نیزه، ناطق به حق - چو شمشیر مولا، خبیر گشا، قائم دین حق در بیابان خشک و سوزان جاهلیت کربُ بلا، نهال اسلام ناب با خون کبوتران عاشق، آبیاری و در پرتو خورشید تابناک آسمان ولایت و فروغ نور جاودانه قمر بنی هاشم پرورش یافت؛ از نفس باد صبای زینب کیرائیش شکوفه های شجره طیبه اش در جهان پراکنده، در پای مکتبش هندو، آزاده گشته و میوه های نو رسیده اش چون دو چشم آفرینش به ظاهر صغیر و به باطن کبیر به درگاه حق متعال به پیش کش رفته؛ هنوز داغ سرخ سیلی بر چهره مادرش در افق پنهان نگشته و دود سیاه آتش فتنه در مدینه از خیمه های نینوا به آسمان سر می کشد؛ در مسلخ جاهلیت جهان مدرن، امروز گرگان خون خوار کربلا، بی مهابا، زوزه کشان، دیوانه وار، خون شعیبان می نوشند و روبه صفتان زشت خوی در لباس عزای او، دوستان را به انحراف می کشند و می کشند. «امروز حسین را می کشند!» «کیست مرا یاری کند؟»

ای حسین جان! ای آرام دل! ای اسوه قیام و شهادت! در سال شصت و یک هجری یزیدیان توانستند جسد پاک و مطهر تو را پایمال نعل ستوران کنند اما هرگز نتوانستند نور تو را خاموش کنند زیرا سلاله های معصومت با عزاداری های حکیمانه و گریه های عاشقانه نهال سبز اسلام را زنده و پرچم سرخ خون تو را برای اقامه امر به معروف و نهی از منکر و اصلاح امت برافراشته نگهداشتند. اگرچه در گذشته شاهد تحریف عاشورا بوده ایم و در همان زمان که روس ها، علمای انقلابی را شهید می کردند، عزاداران غفلت زده، قمه می زدند و شاهان طاغوتی که خود را عزادار تو نشان می دادند، با مشورت جاسوسان انگلیسی، عاشورای حقیقی را تحریف می کردند. اما صد افسوس که امروز دوباره یزیدیان در لباس عاشورائیان در آمده در محفل عشاق تو رخنه کرده، فتنه می کنند! امروز با سلاح اشاعه فحشاء و تحریف عزاداری در ماهواره ها و رسانه های خود - ای حسین جان - می خواهند نور تو را بکشند. هم اکنون که حماسه آزادی و فداکاری تو در راه حقیقت، مرزهای ملیت، ادیان و مذاهب را درنوردیده و دم مسیحانیت نامیدان را امیدوار و خفتگان را بیدار کرده، می خواهند سربازان باوفای تو را به دست خودشان نابود سازند: «با گناه و با جهالت.»

فرقه ای پیدا شده است بر اساس این عقیده که «هر کاری که شما عزاداری می پندارید، انجام بدهید»، فردی از این فرقه در رسانه ایی جهانی می گفت: «از بس سکوت کردیم سینه هایمان و گلوهایمان پر از حرف شده. به خدای امام حسین قسم که اگر منع نمی شدیم به کشتن خودمان در دستگاه امام حسین آن وقت می دیدید که در سال چه تعداد زیادی از مردم خودشان را برای امام حسین می کشند کما این که تا حد مرگ - چون مرگ را منع کردند - پیش می روند» و «زیر سُم رفتن، وای حاج آقا، من - لا اله الا الله - در هند شنیدیم یکی از دوستانمان تعریف می کرد، یکی از عزاداری هایی که در این جا باید برپا شود، می آیند اسب هایی را آماده می کنند و می روند می خوابند روی زمین، اسب ها را روی خودشان می تازانند، به مواسات کردن امام حسین - علیه السلام - آن لحظه ای که بر بدن اربابم امام حسین ...» زهی جهالت! این چه حماقتی است که ترویج می کنند؟ آیا حضرت امام حسین - علیه السلام - در حال حیات خود چنین کردند؟ یا امامان معصوم - علیهم السلام - برای عزای ایشان چنین می نمودند؟ این تذهبون؟! براستی اگر کسی عاشق حسین است و چنین عقیده ای دارد - اگر راست می گوید - چرا عملیات استشهادی علیه و هابی های سعودی و اسرائیلی ها انجام نمی دهد و مسلمانان را یاری نمی کند؟! با این عمل چنین مرگی را که آرزو دارد بدست می آورد و نه تنها منع نشده بلکه حقیقتاً به مواسات و یاری امام، عمل نموده است؛ «تا سیه روی شود هر که در او غش باشد.»

عاشقان در هیئات عزاداری حضرت ابا عبد الله اگرچه مجنون و دیوانه حسین اند اما از هر عاقلی دانا ترند، بله نادانان پیامبران الهی را هم دیوانه می پنداشتند. چه کسی گفته است: «با هر کاری و به هر شیوه ای، می توان عزاداری کرد». آیا وظیفه علماء، دین سازی است یا دین شناسی؟ آیا وظیفه مداحان ترویج دین است یا ترویج خرافات؟ مقتدای شیعیان در همه احوال و کارها، اهل بیت عصمت و طهارت اند. بر این اساس وظیفه ما در نحوه عزاداری چیست و چگونه باید مجالس عزای برپا کنیم؟ ما باید آن چنان که حضرات امام صادق و امام رضا و دیگر اولیاء الهی - علیهم السلام - عزاداری و هیئت برگزار می کردند، عزاداری کنیم و به شدت از عمل به هوای نفس و خرافات و تقلید کور کورانه و رفتارها و گفتارهای زنده که خلاف راه ایشان است بپرهیزیم. آنان فرموده اند که زینت خاندان ما باشید و مایه ننگ ما نباشید، بنابراین در شیوه عزاداری نباید به دنبال سبک های جدیدی باشیم که مخالف روش آن ها و یا مرضی آنان نیست و همچنین در سبک های گذشتگان نگاه کنیم و هر آنچه غیر از سیره و یا عمل مرضی ایشان باشد، هیئات را از آن امور تزکیه کنیم تا بتوانیم یک عزاداری پاک و مورد پسند و رضایت سرور و مولایمان حضرت صاحب الزمان - عجل الله فرجه - به محضر خداوند جهان و جهانیان عرضه کنیم و نمونه ای نیکو و درخشان برای تمام عزاداران باشیم.

آنچه در تاریخ اسلام ناب و در زمان معاصر، نهضت اسلامی را از خطرات نگهداشته است عموماً حضور و فداکاری قهرمانانه جوانان

هیئت‌ها بوده است به همین جهت دشمن غدار این مراکز نورانی و «قاسم پرور» را هدف آماج تیرهای زهر آگین فرهنگی خود قرار داده است. کدام عالم یا روشن فکری در عالم سراغ دارید که در برابر ظلم ایستاده و کشته شدن در راه حق برایش «أحلی من العسل» باشد. از تربیت مکتب سرخ شهادت سید الشهداء است که از عالم ربانی تا رند بازاری، در برابر طاغوت سینه سپر کرده، کفن پوش به خیابان آمدند و در مقابل ظلم ایستادند و انقلاب عظیم اسلامی را بوجود آوردند.

شیفتگان مکتب سرخ شهادت از عقل ناب بهره می‌برند نه از عقل معاش حسابگر و منفعت پرست، از این رو بالاترین تدبیرها باید در نحوه عزاداری و اداره هیئات و حسینیه‌ها مدنظر قرار گیرد. به هجمه ورود فاسقان و متظاهران به گناه در این دستگاه عظیم تربیتی، باید توجه جدی نمود زیرا اسباب انحراف اند البته صحیح است که همیشه در توبه به روی همه بندگان خداوند باز است و دستگاه حسینیه هم این چنین است ولی برای پیشیمان از گناه نه فاسقانی که مصرّ بر گناه خود هستند و دم از حسین می‌زنند، اینان دروغ گویان مزوری هستند که باید از آن‌ها تبری جست. بعلاوه آن سخنران یا مداحی که برای ارشاد و اصلاح دعوت می‌شود، قطعاً باید در مرحله اول، خودش صالح باشد و اگر صلاحیت علمی، اخلاقی و عملی لازم را ندارد یا غیر مستند سخن می‌گوید و ترویج خرافات می‌نماید، نباید دین مردم را به او سپرد و در مرحله دوم، هنر تبلیغ و بیان زیبا و ... را داشته باشد. باید توجه کرد که داشتن امتیازاتی در مرحله دوم، سبب غفلت از احراز شرایط مرحله اول نشود. برای مسئولیت‌های مهم و تصمیم‌گیری‌ها در هیئات باید از مومنان و متقیان استفاده نمود و اگر آن فاسقان گردهم آیند و برای خودشان مسجد و حسینیه ضرار تاسیس کنند باکی نیست چون شاهان هم مسجدی می‌ساختند و آخوندهای درباری و انگلیسی پرورش می‌دادند، این گونه کارها خطر کمتری دارند خطر اصلی در لباس نفاق است. ما باید نسبت به روحانیان و مداحان حتی با عناوین پرطمطراق هوشیار باشیم و موضع‌گیری آن‌ها را در مقابل طاغوت و استکبار جهانی در گذشته و حال در نظر بگیریم.

سخن مهم با آن پیران فرزانه و مداحان حق گویی است که وظیفه سنگین تربیت این جوانان برومند شیعه را بر عهده دارند؛ توطنه پیچیده و ریشه دار از طرف استعمار و به دست روشن فکران و عالم نمایان مزدور انگلیس و آمریکا و ایدایشان با پول‌های باد آورده در حال ترویج است تا با تفسیرهای غلط، سطحی‌نگری و خرافه و تقلید کورکورانه و رفتارها و گفتارهای ناشایست و اعمالی که منافی شأن شیعیان راستین است، نور عاشورائیان را خاموش کرده و به این وسیله مردم را از حقیقت فداکاری و ظلم ستیزی حماسه آفرینان کربلا غافل کنند و همچنین غیر شیعیان را از مکتب عاشورا و اسلام ناب متنفر نمایند.

باید از جوانان عاشق حسین بن علی و شیفته ابوالفضل و دل سوختگان رقیه و علی اصغر سوال کنیم؟ آیا بهتر نیست به جای آن که خود را زنده زنده به زیر پای اسبان بیافکنند، دشمنان اسلام را که قرآن آتش می‌زنند و برای نابودی اسلام کمر همت بسته اند، پایمال اسبان خود قرار دهند. آیا بهتر نیست به جای شمشیر بر سر خود زدن، چون امیر المومنین و حسین بن علی و عباس -علیهم السلام- شمشیر بر فرق سر مهربان‌های یهودی و یزیدیان بزنند و در حالی که از شدت غم و غصه بر سر و سینه می‌زنند، نباید آن چنان بر سینه و هائیان و تکفیری‌ها بکوبند که دیگر جرأت نکنند حرم‌ها را تخریب کنند. چرا دلدادگان و مجنونان حسین به جای مسابقه در بلند کردن علم و کتل، مسابقه در بلند کردن پرچم حقیقی اسلام یعنی «نماز» نمی‌گذارند در حالی که شهدای کربلا عشاق نماز بودند؛ افتخار جوانان غیرتمند حسینیه این است که بانوان با عفاف و حجاب فاطمی به دنبال زینب سیر کنند نه تماشاچی دسته‌ها و سرگشته در خیابان‌ها پرسه زنند. باید هر شیعه حسینیه از خود سوال کند آیا مگر قیام حضرت سید الشهداء -علیه السلام- برای امر به معروف و نهی از منکر نبود؟ پس الان حال ما چگونه است؟ هیئت، دانشگاه تربیت و مرکز ایجاد معروف و از بین بردن منکر در جامعه است بنابراین هر هیئتی، با آگاهی و بصیرت، تمام همش آن است که در جامعه قوانین قرآن و سیره اهل بیت حاکم شود. عاشورا، سراسر زیبایی و تجلیگاه حق پرستی است و از آنجا که اهل بیت -علیهم السلام- سازنده این صحنه بدیع و اعجاب آور و بی نظیر تاریخی هستند باید به روش آن اسوه‌های نیکو، این حقیقت را به جهانیان عرضه کرد و از دسیسه‌های شیطان، سلیقه‌های شخصی، اغراض حاکمان ظالم و انحرافات جاسوسان، پرهیز نمود تا همه مردم جهان، مسلمان و غیر مسلمان زیباییش را ببینند و با شناخت و عشق به حقیقت و پیروی از آن قدیسان شب زنده دار و حکیمان مجاهد که همه هستیشان را فدای حق نمودند، سعادت هر دو جهان را دریابند.

بنابراین خوب است به چند نکته اساسی دقت کنیم:

الف - اهل بیت عصمت و طهارت مقتدای حقیقی و اصلی ما در عزاداری هستند.

ب - هر کاری و هر شیوه‌ای با نیت عزاداری و حفظ شعائر، صواب نبوده و ثوابی ندارد.

ج - هر عمل عبادی که در سیره اهل بیت نباشد نیاز به مجوز شرعی دارد و بدعت غیر مرضی حتی اگر رایج شده باشد سنت نیست و حرام است.

د - تمام سعی و تلاش ما باید در برجسته نمودن متن اصلی نهضت عاشورا باشد و همچنین کم رنگ کردن یا حذف حواشی و پیرایه‌هایی که در اثر مرور زمان بر این حرکت نورانی بسته شده است.

ه - توجه عمیق به «امر به معروف و نهی از منکر و اصلاح امت اسلامی» و توجه به این مطلب مهم که مصلح باید خودش صالح باشد.

و - توجه خاص به «گریه» و تقویت «حب» به اهل بیت -علیهم السلام- و «معرفت» و آگاهی نسبت به تاریخ حقیقی و مستند و شناخت

تحریفات و مهم تر از آن شناخت فلسفه ی عملکرد تاریخ سازان عاشورا.

کلام آخر را با این حدیث شریف به پایان می بریم که حبّ به اهل بیت و انتظار قائم -عجل الله فرجه- اگرچه شرط لازم و ضروری برای رستگاری و رسیدن به سعادت در دنیا و آخرت است اما کافی نیست و باید خالصانه در تمام امور از فرامین آنان اطاعت کرد و با سیره عملی آنان واقعاً مخالفت نکرد تا حقیقت شیعه و سرّ «وحدت» را دریابیم و افتخار اهل بیت عصمت و طهارت باشیم. قال الصادق -علیه السلام- : «افترق الناس فینا علی ثلاث فرق [۱] فرقة أحبّونا و انتظار قائمنا لیصیبوا من دنیانا فقالوا و حفظوا کلامنا و قصّروا عن فعلنا فسیحشروهم الله الی النار [۲] و فرقة أحبّونا و سمعوا کلامنا و لم یقصّروا عن فعلنا لیستأکلوا الناس بنا فیملاً الله بطونهم ناراً یسلط علیهم الجوع و العطش [۳] و فرقة أحبّونا و حفظوا قولنا و اطاعوا أمرنا و لم یخالفوا فعلنا فاولئک منا و نحن منهم» (بحار ج ۷۵ ص ۳۸۰)

السلام

حامد و فسی

حوزه علمیه آیت الله ایروانی